

Iona Rangeley

EINSTEIN de PINGUÏN

Illustraties van David Tazzyman

Vertaald door Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is materiaal gebruikt uit FSC® gecertificeerde bossen en andere gecontroleerde bronnen, onafhankelijk gecertificeerd door Soil Association Certification. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk./green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Iona Rangeley 2021

Oorspronkelijke titel: *Einstein the Penguin*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Angelique Verheijen

Omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd 2021

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties omslag en binnenwerk: © David Tazzyman 2021

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: PbTisk, Czech Republic

ISBN 978 94 027 1159 2

ISBN 978 94 027 6707 0 (e-book)

NUR 282

Eerste druk november 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK EEN

De dierentuin van Londen

Het is alweer een hele tijd geleden dat de Stewarts Einstein leerden kennen. Bijna net zo lang als de vorige keer dat het Kerstmis was.

Het was een koude decembermaand. Zo een waarin de dagen vroeg eindigen en vergeten op tijd te beginnen, en waarin de kerstlichtjes in de straten niet helemaal opwegen tegen de duisternis.

‘Wat zullen we eens met de kinderen gaan doen?’ vroeg mevrouw Stewart op een zaterdag in het begin van december aan haar man. Het was een bitterkoude mid-

dag, en niemand had nog de moed gehad om naar buiten te gaan. ‘Ze mogen zich niet al te erg gaan vervelen. Voor je het weet, zet Imogen de kat weer in de verf.’

Meneer Stewart zuchtte boven zijn thee en sloeg een bladzijde van de krant om. ‘Is ze niet een beetje te oud voor dat gedoe?’

‘Zou kunnen,’ zei mevrouw Stewart. ‘Misschien.’

Op dat moment waren de kinderen zichzelf aan het vermaken in de woonkamer. Arthur van zes tekende in zijn schrift, en zijn grote zus Imogen zat in kleermakerszit in de hoek en speelde met de knoppen van de radio. Af en toe kwam er een krakend geluid uit, en als het apparaat daarna weer stilviel, liet ze haar broer triomfante-lijk weten dat ze ‘hem had gemaakt’.

‘Misschien kunnen we met ze naar de dierentuin,’ opperde mevrouw Stewart.

‘De dierentuin?’ herhaalde meneer Stewart.

‘Ja,’ zei mevrouw Stewart, die net een advertentie had gezien op de achterkant van de krant van haar man. ‘Arthur vindt het vast leuk om de dieren te tekenen.’

Meneer Stewart fronste zijn wenkbrauwen en starde naar het artikel dat hij aan het lezen was. Hij vond het best een goed plan om naar de dierentuin te gaan. Het was opwindend; misschien hadden ze wel leeuwen. ‘Vooruit dan,’ zei hij uiteindelijk een beetje aarzelend. ‘Als je denkt dat de kinderen het leuk vinden.’

‘Imogen en Arthur!’ riep mevrouw Stewart. Imogen schoof slippend over de gladde tegels de keuken binnen. Haar broer kwam rustig achter haar aan. ‘Trek je schoenen aan en pak je jas. We gaan naar de dierentuin.’

‘De dierentuin?’ zei Arthur.

‘Ja. We gaan iets leuks doen. Het is heel koud buiten, dus pak je goed in. Imogen, waar is je trui? Je bent hem toch niet alweer verloren?’

Een paar minuten lang rende iedereen druk heen en weer. Imogens trui werd heroverd op de kat, en er ontstonden drie verschillende meningsverschillen over sjaals. Tegen de tijd dat ze de deur uit waren en op weg

gingen naar de bushalte, had de lucht alweer een heel nieuwe kleur grijs aangenomen. De zon, die zich was gaan vervelen omdat hij zo lang moest wachten, had zich verstopt achter de hoge bomen aan de rand van Hampstead Heath.

‘Het is koud.’ Imogen pakte aarzelend haar vaders hand toen ze de straat overstaken.

‘Ik zei nog zo dat je een das om moest doen, lieverd,’ riep mevrouw Stewart, die een stukje verderop liep.

‘Mijn das is roze,’ protesteerde Imogen. ‘Ik hou niet meer van roze.’

‘Ze is al negen, hoor, Rachel,’ zei meneer Stewart glimlachend. ‘Heel volwassen.’

In de bus heerste zo’n typische zaterdagmiddagdrukte met overal boodschappentassen en paraplu’s. Er waren niet genoeg stoelen voor iedereen, dus Arthur zat bij zijn

moeder op schoot en Imogen stond in het middenpad. Ze hield zich vast aan een stang, en liet zich telkens als de bus met een schok tot

stilstand kwam met veel plezier heen en weer zwiepen.

Toen ze uitstapten, was de lucht nog grijzer geworden, en tijdens de wandeling langs het kanaal waaiden er bladeren mee op de koude wind.

Op een of andere manier zijn mensen op kille middagen altijd vast van plan om zich te vermaken, dus de Stewarts waren niet het enige gezin in Londen dat had bedacht dat de dierentuin een prima plek was om een paar uur door te brengen. Het was heel druk.

De kinderen konden niet wachten om het snoep in het raam van de souvenirwinkel van dichtbij te gaan bekijken. Meneer Stewart vond na een kort moment van paniek zijn portemonnee terug en ging kaartjes kopen.

‘Zo, waar gaan we eerst naartoe?’ vroeg hij toen hij even later terugkwam met een plattegrond.

Imogen verklaarde dat ze vrienden wilde worden met een ijsbeer.

‘Ik geloof niet dat ze ijsberen hebben.’ Mevrouw Stewart nam de plattegrond over van haar man. ‘Zullen we anders via de apen naar de pinguïns slenteren?’

Imogen perste boos haar lippen op elkaar, maar dat van die apen was zo'n goed idee dat ze snel weer opklaarde. Even later waren haar ouders alweer aan het roepen dat ze wat langzamer moest lopen.

‘Waar komt die aap vandaan?’ vroeg Arthur. Hij hield de arm van zijn vader goed vast bij de aanblik van een uitzonderlijk grote gorilla. Imogen stond een paar meter verderop. Ze drukte haar gezicht tegen de afzetting van het gorillaverblijf en keek de aap dreigend aan.

‘Afrika,’ zei meneer Stewart. ‘Maar deze gorilla's zijn bijna allemaal in de dierentuin geboren. Kijk maar. Kun je het bordje lezen?’

‘Dit is mijn lievelingsgorilla.’ Imogen rimpelde haar neus en blies haar wangen op om meer op de aap te lijken. ‘Mogen we hem mee naar huis nemen?’

‘Je zou het heel vriendelijk aan de dierenverzorger kunnen vragen,’ zei mevrouw Stewart. ‘Maar zullen we eerst nog even bij de flamingo's gaan kijken?’

Imogen begon nee te schudden en wilde uitleggen dat ze liever naar de veelvraten ging omdat ze niet geloofde

dat er echt dieren bestonden die zo heetten, maar meneer Stewart blafte dat ze hem moesten volgen. Hij marcheerde weg in de richting waar de leeuwen zouden moeten zijn.

‘Waarom gaan we die kant op?’ vroeg mevrouw Stewart. ‘Imogen wil de flamingo’s zien.’

‘De veelvraten,’ verbeterde Imogen. Ze bestudeerde de kaart, die ze uit haar moeders handtas had gestolen, en trapte zonder het te merken op de hak van Arthurs schoen.

‘Arthur wil anders graag naar de leeuwen,’ zei meneer Stewart beslist.

‘Eigenlijk wil ik liever een ijsje,’ zei Arthur. Met een boze blik op Imogen schoof hij zijn voet weer in zijn schoen. Hij was met een ruk tot stilstand gekomen bij de aanblik van het ijskraampje.

‘Waarom wil je ijs?’ zei Imogen. ‘Het vriest.’

‘Misschien zijn de flamingo’s een goed compromis,’ stelde mevrouw Stewart voor.

‘Dat is geen compromis, dat is doen wat jij wilt,’ zei meneer Stewart.

‘Dat zeg je alleen maar omdat jij zo nodig naar de leeuwen moet!’

Uiteindelijk kwamen ze tot de conclusie dat ze overal tijd voor hadden, als ze maar een beetje op zouden schieten. Maar meneer Stewart treuzelde eindeloos bij de leeuwen en Imogen keek zo lang naar de veelvraten dat er uiteindelijk geen tijd meer overbleef voor de flamingo’s.

‘Nou, het is niet anders,’ zei mevrouw Stewart met haar ik-erger-me-kapot-maar-blijf-zogenaamd-beleefd-stem. ‘Tijd om te gaan. De dierentuin gaat bijna dicht.’

‘Maar we hebben de pinguïns nog niet gezien,’ riep Arthur uit. ‘Je zei dat we die tot het laatst zouden bewaren.’

‘We kunnen snel even kijken als we naar de uitgang lopen,’ stelde mevrouw Stewart aarzelend voor. ‘We komen er toch langs.’

De pinguïns waren buiten, en hadden een eigen strand en een groot zwembad waar ze vrolijk in doken en uit sprongen. Imogen keek verrukt toe en juichte wanneer er eentje een hele grote plons maakte. Arthur zat een stukje verderop in zijn schrift te tekenen.

‘Imogen, kijk,’ zei Arthur plotseling. Een van de kleinste pinguïns was helemaal naar het raam gelopen en stond naar hem te staren.

‘O, hij wil vrienden met ons worden.’ Imogen rende naar haar broer.

‘Vrienden met mij,’ verbeterde Arthur.

‘Doe niet zo gemeen,’ zei Imogen. ‘Hij kan net zo goed mijn vriend worden.’

De pinguïn tikte met zijn snavel tegen het glas en keek van Imogen naar Arthur en weer terug.

‘Kijk,’ riep Imogen uit. ‘Hij vindt ons aardig.’

Toen ze langs de rand van het verblijf liepen, waggelde de kleine pinguïn mee, alsof hij precies wist wat ze dach-

ten. Hij stond stil wanneer zij stilstonden, en schudde snaterend zijn vleugels uit.

‘Dat is de beste pinguïn van allemaal,’ zei Arthur.

De pinguïn snaterde nog een keer, en leek erg trots op zichzelf.

‘Imogen en Arthur, daar zijn jullie dus!’ Mevrouw Stewart werkte zich door de menigte. ‘Wat zijn jullie aan het doen? Het is tijd om naar huis te gaan.’

‘We hebben vriendschap gesloten met een pinguïn,’ zei Imogen. ‘Mogen we hem houden? Alsjeblieft?’

De kinderen hurkten dicht bij het glas en staarden verlangend naar de pinguïn.

‘Mag het?’ zei Arthur.

‘Kom mee.’ Mevrouw Stewart stak haar hand uit naar Arthur. ‘We moeten naar huis, anders wordt het te laat voor het avondeten.’

Arthur leek er niet veel zin in te hebben.

Mevrouw Stewart rolde goedmoedig met haar ogen en zakte door haar knieën zodat ze de pinguïn kon aankijken. ‘En jij, meneer de pinguïn, mag bij ons komen logeren wanneer je maar wilt. Pinguïns zijn altijd van harte welkom in ons huis.’

De pinguïn keek met een glazige blik naar haar op en schudde zijn veren.

‘Is het zo goed?’ zei mevrouw Stewart tegen Imogen en Arthur. ‘Kunnen we nu naar huis?’

‘Oké dan,’ mopperde Arthur, en ze volgden hun moeder naar de souvenirwinkel.

HOOFDSTUK TWEE

Er komt een pinguïn logeren

Enmaal thuis begonnen de Stewarts lekker vroeg aan de avond, zoals dat hoort begin december. De hemel was met nog meer enthousiasme in slaap gevallen dan de dag ervoor, dus er zat niets anders op dan crumpets met boter eten bij de open haard tot het eten klaar was.

Meneer en mevrouw Stewart zaten op de bank en keken naar het nieuws. De kinderen zaten op de grond naast de koffietafel over een legpuzzel te kibbelen.

‘Niet zo schreeuwen, Arthur,’ zei meneer Stewart. ‘Ik kan de tv niet horen.’

‘Imogen heeft een puzzelstukje verstopt,’ zei Arthur verongelijkt.

‘Niet waar,’ zei Imogen. ‘Hij heeft het zelf gedaan.’

Meneer Stewart zuchtte en ging kijken hoe het met de lasagne stond. ‘Het zou weleens kunnen gaan sneeuwen,’ zei hij toen hij terugkwam.

‘Echt?’ zei Imogen. ‘Hoe weet je dat?’

De ramen van de woonkamer waren beslagen. Imogen rende ernaartoe, veegde snel een stukje schoon met haar mouw en staarde in de duisternis. Buiten was het mistig, en de kerstlichtjes van het buurtwinkeltje aan de overkant gaven de damp een gele gloed. Er lag nog geen sneeuw, maar het zag er wel koud uit, voor zover het buiten koud kan lijken als je binnen een lekker warm haardvuur hebt.

‘Volgens mij staat er iemand bij de lantaarnpaal,’ zei Imogen opeens.